A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (tizedik tanács)

2020. október 28.*

„Előzetes döntéshozatal – 2006/126/EK irányelv – A 2. cikk (1) bekezdése és a 11. cikk (4) bekezdése – Vezetői engedély – Kölcsönös elismerés – Az elismerési kötelezettség terjedelme – Csere alapján kiállított vezetői engedély – Olyan időpontban végrehajtott csere, amikor a járművezetési jogosultságot a kiállító tagállam már visszavonta – Csalás – A csere keretében kiállított engedély elismerésének megtagadása”

A C-112/19. sz. ügyben,

az EUMSZ 267. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Verwaltungsgericht Aachen (aacheni közigazgatási bíróság, Németország) a Bírósághoz 2019. február 12-én érkezett, 2019. február 4-i határozatával terjesztett elő a

Marvin M.

és

a **Kreis Heinsberg**

között folyamatban lévő eljárásban,

A BÍRÓSÁG (tizedik tanács),

tagjai: M. Ilešič tanácselnök, Juhász E. (előadó) és I. Jarukaitis bírák,

főtanácsnok: E. Sharpston,

hivatalvezető: A. Calot Escobar,

tekintettel az írásbeli szakaszra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

– M. képviseletében H. D. Gebauer Rechtsanwalt,

– az Európai Bizottság képviseletében W. Mölls és N. Yerrell, meghatalmazotti minőségben,

tekintettel a főtanácsnok meghallgatását követően hozott határozatra, miszerint az ügy elbírálására a főtanácsnok indítványa nélkül kerül sor,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: német.

Ítéletet

1 Az előzetes döntéshozatal iránti kérelem a vezetői engedélyekről szóló, 2006. december 20-i 2006/126/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2006. L 403., 18. o.) 2. cikke (1) bekezdésének és 11. cikke (4) bekezdésének értelmezésére vonatkozik.

2 E kérelmet a Marvin M. és a Kreis Heinsberg (Heinsberg járás, Németország) között ez utóbbinak a holland hatóságok által M. részére kiállított vezetői engedély elismerését megtagadó határozata tárgyában folyamatban lévő jogvita keretében terjesztették elő.

Jogi háttér

Az uniós jog

3 A 2006/126 irányelv (2) és (8) preambulumbekezdése az alábbiakat mondja ki:

„(2) A vezetői engedélyekre vonatkozó szabályok a közös közlekedéspolitika alapvető elemei, amelyek hozzájárulnak a közúti közlekedésbiztonság javításához, valamint megkönnyítik azon személyek szabad mozgását, akik a vezetői engedélyt kiállító tagállamtól eltérő tagállamban telepednek le. Tekintettel az egyéni szállítóeszközök jelentőségére, a fogadó tagállam által hivatalosan elismert vezetői engedély birtoklása elősegíti a személyek szabad mozgását és letelepedését. […]

[…]

(8) Közúti közlekedésbiztonsági okokból meg kell határozni a vezetői engedély kiállításának minimumkövetelményeit. A vezetői vizsgák, valamint a vezetői engedély kiállításának követelményeit össze kell hangolni. E célból meg kell határozni a gépjárművek vezetéséhez szükséges ismereteket, készségeket és magatartást, a vezetői vizsgának e koncepciókon kell alapulnia, és az ilyen járművek vezetésének fizikai és szellemi alkalmassági minimumkövetelményeket újra meg kell határozni.”

4 Az említett irányelv 1. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A tagállamok ezen irányelv rendelkezéseivel összhangban nemzeti vezetői engedélyt vezetnek be, az I. mellékletben található közösségi mintának megfelelően. A közösségi vezetői engedély minta első oldalán szereplő emblémának tartalmaznia kell az engedélyt kiállító tagállam megkülönböztető jelét.”

5 Ugyanezen irányelv „Kölcsönös elismerés” címet viselő 2. cikkének (1) bekezdése a következőket írja elő:

„A tagállamok az általuk kiállított vezetői engedélyeket kölcsönösen elismerik.”

6 A 2006/126 irányelv 7. cikkének (1) bekezdése határozza meg a vezetői engedély kiállításának feltételeit, amelyek a vezetői jártassághoz és a kérelmező azon tagállam területén található szokásos tartózkodási helyéhez kapcsolódnak, amelyik a vezetői engedélyt kiállítja.

7 A 2006/126 irányelv 11. cikke értelmében:

„(1) Amennyiben valamely tagállam által kiállított érvényes nemzeti vezetői engedély jogosultja egy másik tagállamba helyezi át szokásos tartózkodási helyét, kérheti vezetői engedélyének azzal egyenértékű engedélyre való lecserélését; a cserét végző tagállam kötelessége annak ellenőrzése, hogy a benyújtott vezetői engedély ténylegesen mely kategóriára érvényes.

(2) A büntetőjogi és rendőrségi jogszabályok területiségére vonatkozó alapelvre is figyelemmel, a szokásos tartózkodási hely szerinti tagállam a járművezetési jogosultság korlátozására, felfüggesztésére, visszavonására, illetve megszüntetésére vonatkozó nemzeti rendelkezéseit alkalmazhatja egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély jogosultjára, és szükség esetén, e célból lecserélheti az engedélyt.

(3) A cserét végrehajtó tagállam visszaküldi a régi vezetői engedélyt a kiállító tagállam hatóságához, és eljárását megindokolja.

(4) A tagállam megtagadja a vezetői engedély kiállítását azon kérelmezőnek, akinek a vezetői engedélyét egy másik tagállamban korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták.

A tagállam megtagadja egy másik tagállam által olyan személy részére kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, akinek a vezetői engedélyét az előbbi állam területén korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták.

[…]”

8 A 2006/126 irányelv 15. cikke a tényállás megvalósulásának idején az alábbiak szerint rendelkezett:

„A tagállamok segítik egymást ezen irányelv végrehajtásában, és információcserét folytatnak az általuk kiállított, lecserélt, pótolt, megújított vagy visszavont vezetői engedélyekről. Igénybe veszik a vezetői engedélyek e célból létrehozott uniós [helyesen: európai uniós] hálózatát […].”

A német jog

9 A Verordnung über die Zulassung von Personen zum Straßenverkehrnek (a közúti közlekedésben való részvétel engedélyezéséről szóló rendelet) az alapügy tényállása megvalósulásának idején hatályos változata 29. §-ának (1) bekezdése értelmében:

„(1) Az a személy, aki külföldi járművezetési jogosultsággal rendelkezik, a jogosultságának megfelelően vezethet gépjárművet Németország területén, amennyiben a szokásos tartózkodási helye a 7. § értelmében nem Németország területén található.”

10 A rendelet 29. §-ának (3) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„Az (1) bekezdés szerinti jogosultság nem alkalmazandó azokra, akik külföldi járművezetési jogosultsággal rendelkeznek, és

[…]

3. akiktől bíróság ideiglenesen vagy jogerősen, vagy egy közigazgatási hatóság azonnal végrehajthatóan vagy jogerősen visszavonta az ország területére vonatkozó járművezetési jogosultságot,

[…]

Az első mondatban említett esetekben a hatóság közigazgatási aktussal állapíthatja meg a járművezetési jogosultság hiányát.”

Az alapeljárás és az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

11 A német hatóságok M. részére az AM és B kategóriába tartozó járművekre 2008. július 3-án, valamint a T kategóriára vonatkozóan 2015. július 1-jén állítottak ki vezetői engedélyt.

12 Egy 2016. június 9-én végzett közúti ellenőrzés során megállapították, hogy M. kábítószer hatása alatt vezetett. 2016. szeptember 20-án tájékoztatták őt, hogy az illetékes német hatóságok vissza szándékoznak vonni tőle a járművezetési jogosultságot.

13 M., miután 2016. szeptember 29-én jelezte az említett hatóságoknak, hogy már nem rendelkezik lakóhellyel Németországban, 2016. október 13-án lakóhelyet jelentett be Hollandiában, ahol 2016. november 1-jén kérte német vezetői engedélyének holland vezetői engedélyre való lecserélését.

14 A Kreis Heinsberg (Heinsberg járás) a 2016. november 9-i, M. részére 2016. november 12-én kézbesített, azonnali végrehajtható határozattal azonnali hatállyal visszavonta az érintett járművezetési jogosultságát, és kötelezte M.-et, hogy késedelem nélkül szolgáltassa vissza vezetői engedélyét.

15 A vezetői engedélyek lecserélésére hatáskörrel rendelkező holland hatóságok, miután a vezetői engedélyek európai uniós hálózatának (RESPER) adatbázisában szereplő információk alapján 2016. november 14-én megállapították M. gépjárművezetési jogának érvényességét, M. számára 2016. november 17-én német vezetői engedélye helyett holland vezetői engedélyt állítottak ki. E cseréről a Kreis Heinsberget (Heinsberg járás) a 2016. december 5-i levélben értesítették, amelyhez csatolták M. német vezetői engedélyét.

16 A holland hatóságok, miután a Kreis Heinsberg (Heinsberg járás) tájékoztatta őket M. németországi járművezetési jogosultságánakvisszavonásáról, 2017. január 4-én arról értesítették, hogy az erre irányuló kérelem alapján fenntartják M. új vezetői engedélyét, mivel a csere iránti kérelem időpontjában az említett adatbázis nem tartalmazott semmilyen utalást az érintett járművezetési jogosultságának korlátozására.

17 2017. január 17-én egy Németországban végzett közúti ellenőrzés során a rendőrség megállapította, hogy M. nem rendelkezett érvényes járművezetési jogosultsággal e tagállam területén.

18 A Kreis Heinsberg (Heinsberg járás) 2017. szeptember 5-i határozatával megállapította, hogy az M.-nek Hollandiában kiállított vezetői engedély nem jogosítja fel őt Németországban történő gépjárművezetésre.

19 M. e határozatot megtámadta a Verwaltungsgericht Aachen (aacheni közigazgatási bíróság, Németország) előtt.

20 E bíróság úgy véli, hogy az első vezetői engedély cseréje alapján kiállított vezetői engedély elismerése ugyanolyan módon kötelező a német hatóságok számára, mint a gépi meghajtású járművek vezetésére való alkalmasságra vonatkozó vizsga sikeres teljesítését követően kiállított vezetői engedély elismerése. E bíróság mindazonáltal hajlik arra, hogy a közúti közlekedés biztonságával és a közlekedés résztvevői védelmével kapcsolatos célkitűzésekre tekintettel úgy tekintse, hogy valamely tagállam a 2006/126 irányelv 11. cikkének (4) bekezdése értelmében megtagadhatja a kicserélt vezetői engedély elismerését, ha a cserére azt követően került sor, hogy a járművezetési jogosultságot a vezetői engedélyt kiállító tagállam visszavonta.

21 Abban az esetben, ha megállapítást nyer, hogy a 2006/126 irányelv 11. cikkének (4) bekezdése nem alkalmazható, a kérdést előterjesztő bíróság arra keresi a választ, hogy nem engedhető-e meg a kölcsönös elismerés elvétől való eltérés, ha az a tagállam, amelynek területén a vezetői engedély elismerésének kérdése felmerül, vitathatatlan információk alapján megállapíthatja, hogy e vezetői engedély cseréjének időpontjában az anyagi jogi járművezetési jogosultság már nem állt fenn.

22 E körülmények között a Verwaltungsgericht Aachen (aacheni közigazgatási bíróság) úgy határozott, hogy az eljárást felfüggeszti, és előzetes döntéshozatal céljából a következő kérdéseket terjeszti a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni a [2006/126] irányelv 2. cikkének (1) bekezdését, hogy valamely vezetői okmányt, mégpedig az azzal igazolt járművezetési jogosultságokkal együtt, akkor is kötelezően el kell ismerniük a tagállamoknak, ha ezen okmány kiállítása egy vezetői okmánynak a [2006/126] irányelv 11. cikkének (1) bekezdése szerinti cseréjén alapul?

2) Az első kérdésre adandó igenlő válasz esetén: megtagadhatja-e valamely tagállam a [2006/126] irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdése alapján a lecserélt vezetői okmány elismerését, ha a cserét olyan időpontban hajtotta végre a kiállító tagállam, amelyben az a tagállam, amelytől az anyagi jogi járművezetési jogosultság származik, már visszavonta ezt?

3) A második kérdésre adandó nemleges válasz és elismerési kötelezettség fennállása esetén: minden esetben megtagadhatja-e valamely tagállam a lecserélt vezetői okmány elismerését akkor, ha az a tagállam, amelynek joghatósága körében a vezetői okmány elismerésének kérdése felmerül, »vitathatatlan információk« alapján meg tudja állapítani, hogy az anyagi jogi járművezetési jogosultság már nem állt fenn a vezetői okmány cseréjének időpontjában?”

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdésekről

Az első kérdésről

23 Első kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra szeretne választ kapni, hogy a 2006/126 irányelv 6. cikkének (1) bekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az abban előírt, minden külön formai követelmény nélküli kölcsönös elismerés alkalmazandó az ezen irányelv 11. cikkének (1) bekezdése szerinti cserét követően kiállított vezetői engedélyre.

24 Emlékeztetni kell arra, hogy a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdése értelmében „[a] tagállamok az általuk kiállított vezetői engedélyeket kölcsönösen elismerik”.

25 A Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint e rendelkezés a tagállamok által kiállított vezetői engedélyek minden külön formai követelmény nélküli kölcsönös elismerését írja elő (2017. október 26-i I ítélet, C-195/16, EU:C:2017:815, 34. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

26 Mivel az említett rendelkezés nem tesz különbséget a vezetői engedély kiállításának módja szerint, azaz a szerint, hogy a kiállításra a 2006/126 irányelv 7. cikkében előírt vizsgák sikeres teljesítését követően, vagy az ezen irányelv 11. cikkének (1) bekezdése szerinti csere következtében került sor, a kölcsönös elismerés elve – az említett irányelvben előírt kivételekre is figyelemmel – az ilyen cseréből származó vezetői engedélyre is vonatkozik.

27 A fenti megfontolásokra tekintettel az első kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az abban előírt, minden külön formai követelmény nélküli kölcsönös elismerés – az ezen irányelvben előírt kivételekre is figyelemmel – alkalmazandó az említett irányelv 11. cikkének (1) bekezdése szerinti cserét követően kiállított vezetői engedélyre.

A második és a harmadik kérdés

28 Az együttesen vizsgálandó második és harmadik kérdésével a kérdést előterjesztő bíróság lényegében arra vár választ, hogy a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdését úgy kell-e értelmezni, hogy az lehetővé teszi a tagállam számára, hogy megtagadja az ezen irányelv 11. cikkének (1) bekezdése szerinti csere alapján kiadott vezetői engedély elismerését azzal az indokkal, hogy e tagállam e cserét megelőzően visszavonta a járművezetési jogosultságot az említett csere alapján kiállítottengedély jogosultjától.

29 E kérdéseket a kérdést előterjesztő bíróság arra a helyzetre tekintettel tette fel, hogy egyrészt M. azelőtt, mielőtt a holland hatóságok a 2006/126 irányelv 11. cikkének (1) bekezdése szerinti cserére irányuló eljárásnak megfelelően kiállították a vezetői engedélyt, bűncselekményt követett el Németországban, amely a járművezetési jogosultságának visszavonására irányuló intézkedéshez vezetett, ám vezetői engedélyét nem szolgáltatták vissza a német hatóságoknak, másrészt a holland hatóságok, amelyeket e visszavonás intézkedéséről az új vezetői engedély kiállítás után tájékoztattak, fenntartották az M. részére kiállított vezetői engedélyt.

30 A 2006/126 irányelv 11. cikkének (1) bekezdése értelmében amennyiben valamely tagállam által kiállított érvényes nemzeti vezetői engedély jogosultja egy másik tagállamba helyezi át szokásos tartózkodási helyét, kérheti vezetői engedélyének azzal egyenértékű engedélyre való lecserélését.

31 E rendelkezés értelmében a cserét végző tagállam kötelessége annak ellenőrzése, hogy a benyújtott vezetői engedély ténylegesen mely kategóriára érvényes még. E célból az említett irányelv 15. cikke előírja, hogy a tagállamok kölcsönösen segítik egymást, és információkat cserélnek az általuk kiállított, lecserélt, pótolt, megújított vagy visszavont engedélyekről, és ennek érdekében felhasználják a vezetői engedélyek európai uniós hálózatát.

32 A jelen ügyben, amint azt a jelen ítélet 15. pontja is felidézte, a holland hatóságok 2016. november 14-én megvizsgálták M. vezetői engedélyének érvényességét a vezetői engedélyek európai uniós hálózatának adatbázisában, 2016. november 17-én pedig új vezetői engedélyt állítottak ki M. részére.

33 Mivel – amint az az első kérdésre adott válaszból kitűnik – a 2006/126 irányelv 2. cikkének (1) bekezdésében előírt, minden külön formai követelmény nélküli kölcsönös elismerés alkalmazandó az ezen irányelv 11. cikkének (1) bekezdése szerinti cserét követően valamely tagállam által kiállított vezetői engedélyre, a többi tagállam főszabály szerint nem vizsgálhatja, hogy az engedély megadása az említett irányelv által előírt követelményeknek megfelelően történt-e. Azt ugyanis, hogy valaki valamely tagállam által kiállított vezetői engedéllyel rendelkezik, annak bizonyítékaként kell tekinteni, hogy ennek az engedélynek a jogosultja megfelelt e követelményeknek (lásd ebben az értelemben: 2015. április 23-i Aykul ítélet, C-260/13, EU:C:2015:257, 47. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

34 A Bíróság kétségtelenül kimondta, hogy abban az esetben, ha nem a fogadó tagállamtól származó információk alapján, hanem magán a vezetői engedélyen szereplő adatok vagy más, a kiállító tagállamtól származó vitathatatlan információk alapján megállapítható, hogy a kiállításnak a 2006/126 irányelvben előírt egyik feltétele nem teljesült, a fogadó tagállam, amelynek területén az említett korábbi vezetői engedély visszavonására irányuló intézkedés vonatkozott, megtagadhatja a vezetői engedély elismerését (lásd ebben az értelemben: 2008. június 26-i Zerche és társai, C-334/06–C-336/06, EU:C:2008:367, 69–70. pont; 2008. június 26-i Wiedemann és Funk ítélet, C-329/06 és C-343/06, EU:C:2008:366, 72. pont).

35 A jelen ügyben azonban, amint arra az Európai Bizottság rámutat, az a körülmény, hogy a német hatóságok akkor vonták vissza M. járművezetési jogosultságát, amikor a vezetői engedélyt a holland hatóságok már lecserélték, sem magából a vezetői engedélyből, sem a kiállító tagállamtól származó egyéb információkból nem tűnik ki.

36 A 2006/126/EK irányelv 11. cikke (4) bekezdése második mondatának szövege értelmében „[a] tagállam megtagadja egy másik tagállam által olyan személy részére kiállított vezetői engedély érvényességének elismerését, akinek a vezetői engedélyét az előbbi állam területén korlátozták, felfüggesztették vagy visszavonták.”

37 A „megtagadja [az] elismerését” kifejezésből kitűnik, hogy e rendelkezés nem lehetőséget, hanem kötelezettséget ír elő (lásd ebben az értelemben: 2012. április 26-i Hofmann ítélet, C-419/10, EU:C:2012:240, 53. pont; 2015. május 21-i Wittmann ítélet, C-339/14, EU:C:2015:333, 24. pont).

38 A Bíróság megállapította, hogy e rendelkezés szövege valamennyi tagállamot – és nem kizárólag a szokásos tartózkodási hely szerinti tagállamot – felhatalmazza a másik tagállam által kiállított vezetői engedély érvényessége elismerésének megtagadására (2015. április 23-i Aykul ítélet, C-260/13, EU:C:2015:257, 55. pont).

39 Pontosabban a Bíróság kimondta, hogy a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdése megengedi a tagállamnak – amikor az nem a tartózkodási hely szerinti tagállam – nemzeti jogszabályai értelmében és a másik tagállamban megszerzett vezetői engedély jogosultjának a területén tanúsított jogsértő magatartása miatt, hogy olyan intézkedéseket hozzon, amelyek hatálya erre a területre korlátozott és amelyek hatása ezen engedély érvényessége e területen történő elismerésének a megtagadására korlátozódik (lásd ebben az értelemben: 2015. április 23-i Aykul ítélet, C-260/13, EU:C:2015:257, 60. pont).

40 E tekintetben a Bíróság pontosította, hogy a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdése ugyanis azokra az intézkedésekre vonatkozik, amelyeket a tagállam büntetőjogi és rendőrségi jogszabályai alapján hoztak, és amelyek érintik e tagállam területén a másik tagállam által kiállított vezetői engedély érvényességét (2015. április 23-i Aykul ítélet, C-260/13, EU:C:2015:257, 61. pont).

41 Egyébiránt a Bíróság már kimondta, hogy ha kötelezővé tennék valamely tagállam számára egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély érvényességének annak ellenére történő elismerését, hogy az adott személlyel szemben az első tagállamban vezetői engedély kiállítására vonatkozó tilalmat rendeltek el olyan cselekmények miatt, amelyeket az említett vezetői engedély második tagállamban történő kiállítását megelőzően követtek el, úgy az arra ösztönözné a valamely tagállam területén ilyen intézkedéssel szankcionálható jogsértés elkövetőit, hogy egy másik tagállamba menjenek új vezetői engedélyt kiállíttatni maguknak, és így kerüljék el az említett jogsértések közigazgatási vagy büntetőjogi következményeit, ez pedig végső soron lerombolná azt a bizalmat, amelyen a vezetői engedélyek kölcsönös elismerésének rendszere nyugszik (lásd: 2015. május 21-i Wittmann ítélet, C-339/14, EU:C:2015:333, 30. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

42 E megfontolások érvényesek akkor is, ha a vezetői engedélyt a 2006/126 irányelv 11. cikkének (1) bekezdése szerinti csere keretében állították ki. Az ilyen cseréből származó vezetői engedély elismerésének megtagadása ebben az esetben is megfelel az Unió általános érdekű célkitűzésének, amelyet a közúti közlekedésbiztonság javítása jelent (lásd ebben az értelemben: 2014. május 22-i Glatzel ítélet, C-356/12, EU:C:2014:350, 51. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat), és amelyhez a 2006/126 irányelv annak (2) preambulumbekezdése szerint hozzájárul (2017. október 26-i I ítélet, C-195/16, EU:C:2017:815, 51. pont).

43 Ugyanakkor a Bíróság ítélkezési gyakorlatából az következik, hogy egy tagállam nem hivatkozhat a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdésére egy másik tagállam által kiállított vezetői engedély érvényessége elismerésének határozatlan időre történő megtagadása érdekében, ha ezen vezetői engedély jogosultjával szemben a területén korlátozó intézkedést alkalmaztak (2015. április 23-i Aykul ítélet, C-260/13, EU:C:2015:257, 76. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

44 Az ilyen intézkedés következményeit illetően a Bíróság megállapította, hogy a vezetői engedély érvényességének elismerését ilyen körülmények között megtagadó tagállam rendelkezik hatáskörrel azon követelmények meghatározására, amelyeknek a vezetői engedély jogosultját a tagállam területén megillető gépjárművezetési jogosultságának újbóli megállapítása érdekében meg kell felelnie. Rámutatott, hogy a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak vizsgálata, hogy a kérdéses tagállam saját szabályai alkalmazásával valójában nem tagadja-e meg határozatlan időre a másik tagállam által kiállított vezetői engedély elismerését és ezzel összefüggésben a kérdést előterjesztő bíróság feladata annak ellenőrzése, hogy az első tagállam jogszabályai által előírt követelmények az arányosság elvére figyelemmel nem lépik-e túl a 2006/126 irányelv által követett, a közúti közlekedésbiztonság javítására irányuló cél elérésére alkalmas és ahhoz szükséges mértéket (lásd ebben az értelemben: 2015. április 23-i Aykul ítélet, C-260/13, EU:C:2015:257, 84. pont).

45 Mindemellett emlékeztetni kell arra, hogy a Bíróság állandó ítélkezési gyakorlata szerint nem lehet az európai uniós jogi normákra csalárd módon vagy visszaélésszerűen hivatkozni (lásd ebben az értelemben: 2006. február 21-i Halifax és társai ítélet, C-255/02, EU:C:2006:121, 68. pont; 2019. október 16-i Glencore Agriculture Hungary ítélet, C-189/18, EU:C:2019:861, 34. pont).

46 A csalárd magatartás és a joggal való visszaélés tilalmának ezen ítélkezési gyakorlatban kifejtett elve az uniós jognak a jogalanyok által tiszteletben tartandó alapelvét képezi. Az uniós jogi szabályozás alkalmazását ugyanis nem lehet oly módon kiterjeszteni, hogy az vonatkozzon az abból a célból végrehajtott ügyletekre, hogy csalárd módon vagy visszaélésszerűen részesüljenek az uniós jog által biztosított előnyökből (2018. február 6-i Altun és társai ítélet, C-359/16, EU:C:2018:63, 49. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

47 Konkrétan, a csalárd magatartás megállapítása olyan egybehangzó bizonyítékokon alapul, amelyek alátámasztják egy objektív és egy szubjektív elem együttes fennállását. Így, ami az alapügyben szóban forgó körülményeket illeti, egyrészt az objektív elem az, hogy a vezetői engedély lecseréléséhez a 2006/126 irányelv 11. cikkének (1) bekezdésében előírt feltételek nem teljesülnek. Másrészt a szubjektív elemet az érintett arra irányuló szándéka képezi, hogy az ahhoz kapcsolódó előnyben való részesülés érdekében megkerülje vagy kijátssza az ilyen cseréhez megkövetelt feltételeket (lásd ebben az értelemben: 2018. február 6-i Altun és társai ítélet, C-359/16, EU:C:2018:63, 50–52. pont).

48 Ebből következik, hogy amennyiben bebizonyosodik, hogy valamely személy a 2006/126 irányelv 11. cikkének (1) bekezdése szerinti csere keretében csalárd módon szerezte meg a vezetői engedélyt, e személy soha nem igényelheti az így megszerzett vezetői engedély valamely tagállamban történő elismerését.

49 A jelen ügyben a kérdést előterjesztő bíróság által ismertetett és a jelen ítélet 12–15. pontjában felidézett tényállás szerint M.-et 2016. szeptember 20-án tájékoztatták a német hatóságoknak a járművezetési jogosultság visszavonására irányuló szándékáról. Ezen értesítést követően M. úgy nyilatkozott, hogy elhagyja Németország területét, és 2016. október 13-án hollandiai lakóhelyet jelentett be, ahol 2016. november 1-jén kérte német vezetői engedélyének lecserélését egy holland vezetői engedélyre, amelyet 2016. november 17-én állítottak ki számára.

50 Ezekből a tényezőkből, valamint a német és a holland kormány által a Bíróság által feltett kérdésekre adott írásbeli válaszokból kitűnik, hogy M. a holland hatóságok által lefolytatott eljárás során nem jelezte a német hatóságoknak a vezetői engedélye visszavonására irányuló szándékát, bár e szándékot közölték vele, és hogy az érdekelt utólag nem tájékoztatta e holland hatóságokat arról, hogy a vezetői engedély visszavonására vonatkozó határozatot 2016. november 12-én közölték vele, noha ez utóbbi hatóságok még nem foglaltak állást a vezetői engedélynek az érintett által kérelmezett lecserélésével kapcsolatban.

51 A kérdést előterjesztő bíróság feladata, hogy az előző pontban szereplő információk vizsgálatát követően értékelje, hogy visszaélésszerű vagy csalárd magatartásnak minősül-e M. azon magatartása, amely a 2016. június 9-én lefolytatott közúti ellenőrzés és az új vezetői engedély 2016. november 17-i kiállítása közötti időszakban a vezetői engedélynek a 2006/126 irányelv 11. cikkének (1) bekezdése szerinti lecserélésével történő, új vezetői engedély megszerzésére irányult. Amennyiben igen, úgy kell tekinteni, hogy a vezetői engedélye elismerését megtagadó határozat végleges.

52 E körülmények között a második és a harmadik kérdésre azt a választ kell adni, hogy a 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy az lehetővé teszi a tagállam számára, hogy megtagadja az ezen irányelv 11. cikkének (1) bekezdése szerinti csere alapján kiállított vezetői engedély elismerését azzal az indokkal, hogy e tagállam e cserét megelőzően ezen engedély jogosultjától visszavonta a járművezetési jogosultságot.

A költségekről

53 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (tizedik tanács) a következőképpen határozott:

1) **A vezetői engedélyekről szóló, 2006. december 20-i 2006/126/EK európai parlamenti és tanácsi irányelv 2. cikkének (1) bekezdését úgy kell értelmezni, hogy az abban előírt, minden külön formai követelmény nélküli kölcsönös elismerés – az említett irányelvben előírt kivételekre is figyelemmel – alkalmazandó az ezen irányelv 11. cikkének (1) bekezdése szerinti cserét követően kiállított vezetői engedélyre.**

2) **A 2006/126 irányelv 11. cikke (4) bekezdésének második albekezdését úgy kell értelmezni, hogy az lehetővé teszi a tagállam számára, hogy megtagadja az ezen irányelv 11. cikkének (1) bekezdése szerinti csere alapján kiállított vezetői engedély elismerését azzal az indokkal, hogy e tagállam e cserét megelőzően ezen engedély jogosultjától visszavonta a járművezetési jogosultságot.**

Aláírások